

Foundations of Altruistic Behavior in the Holy Quran; According to al-Mizan

Kosar Ramezani¹, Fatemeh Vojdani², Ebrahim Noei³

Doi:
10.30497/esi.2025.247316.1870

Abstract

Self-sacrifice is the highest social moral values and virtues, which, in addition to the spiritual and personal development of the individual, leads to the provision of collective benefits and helps to solve social problems and the cohesion of society. Although the effects and benefits of self-sacrifice have been investigated, the conceptualizing the self-sacrificing behavior still needs to be carefully examined. The purpose of the research is to explain the foundations of altruistic behavior in the Holy Quran based on the Al-Mizan. The research method is descriptive-analytical. In this study to achieve the goal, 26 analysis units (selected verses) in their context (324 verses) in Al-Mizan were analyzed analytically. Based on the findings, cognitive foundations and emotional-attitude foundations were obtained, each in six axes (cognitions and emotions towards God, towards oneself, towards the life of this world, towards the afterlife, towards others, and towards the altruistic behavior) were categorized and analyzed. Also, practical commitment was discussed as another foundation. It was also found that the existence of faith traits (such as: benevolence, honesty, keeping promises, patience, etc.) also facilitate the issuance of selfless behavior. All achieved cases was placed under the concept of faith. Also, it was found that the realization of this situation requires a primary emotional purity (absence of emotional obstacles such as arrogance, superiority, and rebelliousness) that enables submission to the truth. According to the results of this research, selfless behavior is a complex behavior that originates from multiple sources, and the educational program for cultivating selflessness should be carefully designed according to this behavior's foundations.

Keywords: Self-sacrifice, altruism, Holy Qur'an, al-Mizan, Allameh Tabatabai.

-
- 1.M.A. Graduate in the Teaching of the Theoretical Foundations of Islam, Shahid Beheshti University, Tehran, Iran. kosar.ramezani15@gmail.com
 2. Associate Professor, Department of Islamic Studies, Shahid Beheshti University, Tehran, Iran (Corresponding Author). f_vojdani@sbu.ac.ir
 3. Associate Professor, Department of Islamic Studies, Shahid Beheshti University, Tehran, Iran. e_noei@sbu.ac.ir

مبای‌ی رفتار ایثار‌گرا‌نه در قرآن کریم براساس تفسیر المیزان

تاریخ دریافت: ۱۴۰۳/۰۸/۲۷ تاریخ پذیرش: ۱۴۰۴/۰۳/۲۰

کوثر رمضانی^۱

فاطمه وجدانی^۲

ابراهیم نوئی^۳

Doi: 10.30497/esi.2025.247316.1870

چکیده

ایثار از والاترین ارزش‌ها و فضایل اخلاقی- اجتماعی است که علاوه بر رشد معنوی و شخصیتی فرد، منافع جمعی را نیز تأمین کرده و به حل مشکلات اجتماعی و انسجام جامعه کمک می‌کند. باوجود اینکه تاکنون، آثار و فواید ایثار به‌میزانی نسبتاً زیاد بررسی شده، شناخت رفتار ایثار‌گرا‌نه هنوز نیازمند به بررسی دقیق است. هدف از پژوهش حاضر، تبیین مبای‌ی رفتار ایثار‌گرا‌نه براساس آیات قرآن کریم و تفسیر المیزان است. روش تحقیق، توصیفی-تحلیلی است. در این پژوهش ۲۶ واحد تحلیل (آیات منتخب) در تفسیر المیزان بررسی تحلیلی شده‌اند. مبای‌ی شناختی و عاطفی- گرایشی به‌دست آمده، هرکدام در شش محور (شناخت‌ها و عواطف به خدا، خود، زندگی دنیا، حیات اخروی، دیگران و رفتار ایثار‌گرا‌نه) دسته‌بندی و تحلیل شدند؛ همچنین التزام عملی به‌عنوان یکی از دیگر مبای‌ی بررسی و مشخص شد وجود صفات ایمانی مانند خیرخواهی، صداقت، وفای به عهد و صبر نیز صدور رفتار ایثار‌گرا‌نه را تسهیل می‌کنند. درنهایت، تمام موارد به‌دست آمده ذیل مفهوم ایمان جای گرفت. دیگر یافته تحقیق پیش‌روی آن است که تحقق یافتن این وضعیت به طهارت نفسانی اولیه (نبودن موانع نفسانی همچون تکبر، برتری‌طلبی و سرکشی) نیازمند است که خضوع در برابر حق را امکان‌پذیر می‌کند. این تحقیق نشان می‌دهد رفتار ایثار‌گرا‌نه، پیچیده و نشئت گرفته از مبای‌ی چندگانه است و برنامه تربیتی برای پرورش ایثار باید با توجه به مبای‌ی این رفتار به‌صورت دقیق طراحی شود.

واژگان کلیدی: ایثار، فداکاری، قرآن کریم، تفسیر المیزان، علامه طباطبایی

۱. دانش آموخته کارشناسی ارشد مدرسی مبانی نظری اسلام، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران.

kosar.ramezani15@gmail.com

۲. دانشیار گروه معارف اسلامی، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران (نویسنده مسئول). f_vojdani@sbu.ac.ir

۳. دانشیار گروه معارف اسلامی، دانشگاه شهید بهشتی، تهران، ایران. e_noei@sbu.ac.ir

بیان مسئله

ارزش‌هایی مانند همدلی، تعاون، مسئولیت‌پذیری و ایتار از مهم‌ترین ارزش‌های اخلاقی- اجتماعی هستند که علاوه بر تحقق بخشیدن رشد معنوی و شخصیتی فرد، منافع جمعی را نیز تأمین و به حل مشکلات اجتماعی، و ایجاد و تقویت انسجام جامعه کمک می‌کنند. به‌ویژه ایتار باعث می‌شود انسان‌ها از مرحله خودخواهی، فراتر بروند و نیازها، منافع و مصالح بقیه اعضای جامعه را در اولویت قرار دهند.

ایتار را می‌توان والاترین ارزش و فضیلت اخلاقی دانست (تهرانی، ۱۴۰۰، ص. ۷۲-۷۴). معنای لغوی واژه «ایتار» عبارت است از برگزیدن، ترجیح‌دادن، اختیارکردن و برتری‌دادن چیزی بر چیز دیگر (راغب اصفهانی، ۱۴۱۲ق، «ایتار»). در اصطلاح عالمان اخلاق، ایتار به معنای خود را برای تأمین آسایش دیگران به رنج‌افکندن (ابن منظور، ۱۴۱۶ق، «ایتار»)، دست‌شستن از حقوق و منافع خویش، و مقدم‌داشتن دیگران بر خود (علیزاده، ۱۳۸۹، ص. ۲۱۰) است. در زبان فارسی نیز فداکاری و ایتار یعنی دیگری را بر خود برتری‌دادن و سود او را بر سود خویش مقدم‌دانستن، و قوت لازم و مایحتاج خود را به دیگری بخشیدن (عمید، ۱۳۸۹، «ایتار»؛ بدین ترتیب، ایتار، صفت و ملکه فاضله‌ای بالاتر از مواسات، نوع‌دوستی و عدالت به‌شمار می‌آید (مطهری، ۱۳۵۸، ص. ۷). ایتار بالاترین درجه احسان^۱ و عالی‌ترین مرتبه سخاوت (نراقی، ۱۳۷۸، ص. ۴۰۷) است.

رفتارهای ایتارگرانه کم‌وبیش در جوامع مختلف با هر ایدئولوژی‌ای وجود دارند و تحسین اعضای جامعه را برمی‌انگیزند. براساس فرمایش علامه طباطبایی، این مسئله ریشه‌های فطری دارد؛ فطرت انسان به‌گونه‌ای خاص آفریده شده است که همواره اعمال نیک را از اعمال بد تشخیص می‌دهد (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۶)، به احسان بر انسانیت (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۹۳)، حق‌طلبی، و دفع ظلم از بیچارگان و مستضعفان جامعه تمایل فطری دارد (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۴، ص. ۶۷۲). البته در عمل، به‌دلیل تقابل و تداخل با منافع و نیازهای شخصی و حتی تقابل با میل انسان به بقا، خوددوستی و نظایر آن با دشواری‌های زیادی روبه‌روست.

ایتار با هر انگیزه‌ای صورت گیرد، عبور از فردگرایی افراطی را نشان می‌دهد و مرتبه‌ای

۱. «الایثارُ أحسنُ الإحسانِ»، «الایثارُ أعلی‌ الإحسانِ» و «الایثارُ أشرفُ الإحسانِ» (تمیمی آمدی، ۱۳۸۳، ج. ۱، ح. ۳۹۹).

از ارزش را داراست (فلسفی، ۱۳۸۷، ج. ۱، ص. ۶۲)؛ البته در نظام اخلاقی اسلام با توجه به اهمیت حُسن فاعلی و نیت در تعیین ارزش اخلاقی، رفتارهایی که از انگیزه‌های مختلف نشئت می‌گیرند، ارزش برابر ندارند. رفتار ایثارگرانه نیز ممکن است برپایه دلایل و انگیزه‌های گوناگونی صورت گیرد که از جمله آن‌ها موارد ذیل را می‌توان برشمرد: در اثر تحریک عواطف فطری همچون همدلی و ترحم ازسوی دستگاه‌های تبلیغاتی جامعه؛ از روی میهن‌پرستی و تعصبات حزبی، قومی و قبیله‌ای؛ برای جلب تحسین دیگران و کسب شهرت، به‌منظور دریافت پاداش دنیوی و اخروی؛ و عشق به خدا. هریک از این موارد می‌توانند به فداکردن جان هم بینجامند.^۱ بنابراین، رفتار ایثارگرانه پیچیده است و شناخت مبادی آن به بررسی‌های دقیق نیاز دارد.

تاکنون، کوشش‌های نسبتاً زیادی برای شناخت چیستی و فواید ایثار صورت گرفته؛ اما شناخت خود رفتار ایثارگرانه، نیازمند به بررسی دقیق است. در نگاه دینی، ایثار علاوه بر اینکه رفتار یا فضیلتی ارزشمند است (تهرانی، ۱۴۰۰، ص. ۷۳-۷۴)، نوعی وظیفه برای مؤمنان محسوب می‌شود؛ زیرا مفهوم ایثار ذیل حقوق اهل ایمان مطرح شده و به دیگر سخن، حقی است که تکلیفی در برابر آن قرار دارد؛ بدین نحو که برآوردن نیاز مؤمن در سه مرتبه صورت می‌گیرد: نخست، برآوردن نیاز او با استفاده از مازاد هزینه‌های زندگی خود؛ دوم، مساوی کردن مؤمن با خود در استفاده از درآمد؛ سوم، تقدم بخشیدن مؤمن بر خود در استفاده از درآمد (تهرانی، ۱۳۸۹، ص. ۲۰۰-۲۱۰). در این راستا، خداوند متعال حتی بر ایثار جانی هم به‌صورت فداکردن جان برای دفاع از جامعه اسلامی و حفظ جان اعضای جامعه اسلامی تأکید و امر فرموده و سرپیچندگان از این کار را نکوهیده است؛ چنان‌که در قرآن کریم می‌خوانیم: «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ اتَّقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ^۲»؛ از این روی، در برنامه تربیت اخلاقی - اجتماعی با رویکرد اسلامی، لازم است بخشی از اهداف و برنامه‌ها معطوف به تقویت فضیلت ایثار باشد؛ به‌خصوص از آن جهت که امروزه، شاهد افزایش فردگرایی در جامعه هستیم (چلبی، ۱۳۷۵، ص. ۱۱۷-۱۱۹). نخستین گام برای تقویت یک رفتار پیچیده، شناسایی مبادی

۱. ر.ک: مطهری، ۱۳۸۰، ص. ۹۸.

۲. قرآن کریم، توبه، ۳۸.

آن رفتار است.

هر رفتاری از دو مبدأ معرفتی و گرایشی نشئت می‌گیرد (جوادی آملی، ۱۳۸۷، ص. ۱۹۳) و رفتار ایثار‌گرا‌نه نیز به‌عنوان عملی آگاهانه و ارادی از این قاعده مستثنا نیست. با توجه به تفاوت‌داشتن جهان‌بینی و مبانی معرفتی در رویکردهای مختلف، ضروری است رفتار ایثار‌گرا‌نه نیز با رویکرد اسلامی بررسی شود. غالب نظریه‌های تربیتی موجود در کشور که در سیاست‌گذاری‌های تربیتی مؤثرند، مبتنی بر مبانی غیراسلامی هستند (قانع و عصاره‌نژاد دزفولی، ۱۳۹۶)؛ لذا می‌توان با مراجعه به آیات قرآن کریم، مبای‌ی رفتار ایثار‌گرا‌نه را دریافت. تامل در مطالعات صورت‌گرفته درباره‌ی ایثار نشان می‌دهد که تحقیقات پیشین عمدتاً به مفهوم‌شناسی این واژه پرداخته‌اند (مانند روانستان، ۱۳۸۶؛ رفیعی، ۱۳۹۴؛ حسنی قره‌تپه، ۱۴۰۰؛ علیزاده، حسینی میرصفی و شیرازی، ۱۴۰۰). عزیزی (۱۳۹۳) نیز در تحقیق خود، به برخی مبای‌ی شناختی اشاره کرده؛ اما مبای‌ی گرایشی را مدنظر نداشته است. بهرامی (۱۳۹۵) با تکیه بر دیدگاه امام خمینی و مقام معظم رهبری و نیز وصایای شهدا نشان داده که فداکاری در انقلاب اسلامی ایران و دفاع مقدس، متأثر از تعلیمات اسلام و تبعیت از ائمه اطهار (ع) و به‌ویژه قیام حضرت سیدالشهدا (ع) و عشق به آن امام والامقام بوده است. حبیب‌زادگان (۱۳۹۶) نیز در پژوهش خود، مبانی فلسفی ایثار (توحید، بصیرت، میل به کمال و جاودانگی، و اعتقاد به معاد) را تبیین کرده است. عباسی و جوادی (۱۳۹۶) در مقاله‌ای نقش همدلی در شکل‌گیری رفتارهای دگرخواهانه را ازدیدگاه دنیل بتسون بررسی و آن را با آرای دیگر اندیشمندان مقایسه کرده‌اند. آنها در پژوهش خویش، نگرانی همدلانه را عامل ایجاد انگیزه دگرخواهی دانسته‌اند. خبازیان قراملکی و شجاعی (۱۳۹۷) هم در مقاله‌ای تفاوت‌های ایثار و نوع‌دوستی را ازمنظر روان‌شناختی بررسی کرده و به مبای‌ی شناختی آن نپرداخته‌اند. آقامحمدی (۱۳۹۸) نیز ابتدا با مراجعه به متون اسلامی، ده مؤلفه را برای ایثار اجتماعی شناسایی کرده و سپس با رویکرد کمی آنها را در اسناد تحولی بررسی کرده است. سلیمانی (۱۴۰۲) مفهوم، نقش و آثار ایثار اخلاقی در متون مقدس ادیان ابراهیمی را بررسی کرده و خوانساری (۱۴۰۳) نیز در مقاله خود، سه دلیل عمده را برای انجام دادن ایثار برشمرده است: نتیجه‌گرایی، وظیفه‌گرایی و فضیلت‌گرایی. درمجموع، در آثار مذکور، به مبای‌ی شناختی و عاطفی ایثار به‌طور کامل پرداخته نشده است؛ همچنین در این پژوهش‌ها تمرکز بر آیات قرآن

کریم دیده نمی‌شود. از سوی دیگر، برخی پژوهشگران مانند خسروی (۱۳۹۱) و وجدانی (۱۳۹۱) دیدگاه‌های اخلاقی علامه طباطبایی و تفسیر المیزان را بررسی کرده‌اند؛ اما به‌طور اختصاصی به مبحث ایثار پرداخته‌اند.

هدف پژوهش حاضر، تبیین مبادی رفتار ایثارگرانه براساس آیات قرآن کریم است. برای درک مفهوم آیات از تفسیر المیزان استفاده کرده‌ایم که در آن به نقش زمینه و سیاق توجه شده است. این اثر گرانش‌مند، محتوای علمی قوی و جهت‌گیری اجتماعی دارد، برای بررسی عمیق مسائل اجتماعی و اخلاقی مناسب است (واعظی، ۱۳۸۱، ص. ۱۴۲) و به‌اعتقاد استاد مطهری، بهترین تفسیر نگاشته‌شده از آغاز اسلام تا امروز در جامعه شیعیان و اهل سنت به‌شمار می‌آید (مطهری، ۱۳۸۶، ج. ۲۵، ص. ۴۲۹)؛ لذا برای این تحقیق، مناسب به‌نظر می‌رسد. در این تحقیق، به این سؤال داده شده است که در قرآن کریم و بنابر تفسیر المیزان، رفتار ایثارگرانه دارای چه مبادی‌ای است؟

پیشینه پژوهش

در مطالعات صورت‌گرفته درباره ایثار، عمدتاً به مفهوم‌شناسی این واژه پرداخته شده (مانند روانستان، ۱۳۸۶؛ رفیعی، ۱۳۹۴؛ حسنی قره‌تپه، ۱۴۰۰؛ علیزاده، حسینی میرصفی و شیرازی، ۱۴۰۰) و بررسی مبادی رفتار ایثارگرانه موردتوجه نبوده است. در برخی پژوهش‌ها نیز به‌صورت تحلیلی‌تری به مفهوم ایثار پرداخته شده؛ مثلاً عزیزی (۱۳۹۳) مواردی را تحت عنوان مؤلفه‌های ایثار (شامل باورداشتن به ارزش ایثار، رفتار ایثارگرانه در ارتباط با نیازمندان از طریق بذل مال، ایثار جان در راه خدا، و حاکمیت توحید) مطرح کرده است. وی در این تحقیق، صرفاً به برخی مبادی شناختی اشاره کرده؛ اما مبادی گرایشی را مدنظر نداشته است. بهرامی (۱۳۹۵) با تکیه بر دیدگاه امام خمینی و مقام معظم رهبری و نیز وصایای شهدا نشان داده فداکاری در انقلاب اسلامی ایران و دفاع مقدس، متأثر از تعلیمات اسلام و تبعیت از ائمه اطهار (ع) و به‌ویژه قیام حضرت سیدالشهدا (ع) و عشق به آن امام والامقام بوده است؛ بنابراین، در تحقیق خویش ایثار در دوران دفاع مقدس را بررسی کرده و عمدتاً از آرای امام خمینی و وصایای شهدا بهره گرفته است. حبیب‌زادگان (۱۳۹۶) نیز در پژوهش خود، مبانی فلسفی ایثار (توحید، بصیرت، میل به کمال و جاودانگی، و اعتقاد به معاد) را تبیین کرده

است. عباس‌ی و جواد‌ی (۱۳۹۶) در مقاله‌ای نقش همدلی در شکل‌گیری رفتارهای دگرخواهانه را ازدیدگاه ذنیل بتسون بررسی و آن را با آرای دیگر اندیشمندان مقایسه کرده‌اند. آنان در پژوهش خویش، نگرانی همدلانه را عامل ایجاد انگیزه دگرخواهی دانسته‌اند. خبازیان قراملکی و شجاع‌ی (۱۳۹۷) هم در مقاله‌ای تفاوت‌های اثار و نوع‌دوستی را ازمنظر روان‌شناختی بررسی کرده و به مبادی شناختی آن پرداخته‌اند. آقامحمدی (۱۳۹۸) نیز در مقاله خود، ابتدا با مراجعه به متون اسلامی، ده مؤلفه را برای اثار اجتماعی شناسایی کرده و سپس دریافته است در اسناد تحولی، گسترش عدالت‌طلبی در جامعه با ۲۲۸ مورد و مقدم‌داشتن دیگران بر خود با شانزده مورد به‌ترتیب، بیشترین و کمترین میزان انعکاس مؤلفه‌های اثار را در اسناد تحولی به خود اختصاص داده‌اند. سلیمانی (۱۴۰۲) در مقاله‌ای مفهوم، نقش و آثار اثار اخلاقی در متون مقدس ادیان ابراهیمی را بررسی کرده و خوانساری (۱۴۰۳) نیز در مقاله خود، سه دلیل عمده را برای صورت‌گرفتن اثار برشمرده است: نتیجه‌گرایی، وظیفه‌گرایی و فضیلت‌گرایی. درمجموع، در آثار مذکور، به مبادی شناختی و عاطفی اثار به‌طور کامل پرداخته نشده و صرفاً به جنبه‌هایی از بحث به‌صورت نسبتاً پراکنده اشاره شده است؛ همچنین در این پژوهش‌ها تمرکز بر آیات قرآن کریم دیده نمی‌شود.

از سوی دیگر، برخی پژوهشگران مانند خسروی (۱۳۹۱) و وجدانی (۱۳۹۱) دیدگاه‌های اخلاقی علامه طباطبایی و تفسیر المیزان را بررسی کرده‌اند؛ اما به‌طور اختصاصی به مبحث اثار پرداخته‌اند. این‌گونه پژوهش‌ها نیز باوجود اینکه به‌صورتی محدود به روشن‌شدن برخی ابعاد مسئله کمک می‌کنند، برای پاسخ‌گویی به سؤال تحقیق، کافی نیستند. با توجه به پیشینه ذکرشده، بررسی دقیق مبادی رفتار اثار‌گرا‌نه در قرآن کریم براساس دیدگاه علامه طباطبایی در تفسیر المیزان به درک عمیق‌تر مفهوم اثار کمک می‌کند.

روش پژوهش

روش پژوهش، توصیفی-تحلیلی است. برای پاسخ به سؤال تحقیق، ابتدا محتوای آیات مربوط به این موضوع را در تفسیر المیزان تحلیل و سپس یافته‌ها را با استفاده از نظرات علامه طباطبایی در آثار ایشان تکمیل کردیم.

در نخستین گام، آیاتی را بررسی کردیم که مشخصاً حاوی هم‌خانواده‌های واژه «اثار»

هستند؛ همچنین به شناسایی و استخراج آیاتی مبادرت کردیم که گرچه مستقیماً واژه «ایثار» یا هم‌خانواده‌هایش در آن‌ها وجود ندارد، به‌لحاظ محتوایی با مفهوم ایثار ارتباط دارند (مثلاً مصداقی از رفتار ایثارگرانه را دربر دارند یا در آن‌ها به رفتارهای ایثارگرانه همچون جهاد امر شده است)؛ سپس کلیه آیات موردنظر با استفاده از تفسیر المیزان دقیقاً بررسی شدند و به‌صورت هدفمند، آیاتی که طبق تصریح علامه طباطبایی در این تفسیر، حاوی رفتار ایثارگرانه بودند، به‌عنوان نمونه‌های مناسب برای تحقیق انتخاب شدند. درمجموع، تعداد آیات شناسایی‌شده (مصادیق رفتار ایثارگرانه بنابر تفسیر المیزان) ۲۸ مورد بود. با توجه به اینکه برخی آیات پشت‌سر هم آمده بودند و با هم یک موضوع واحد را مطرح می‌کردند، درنهایت، آیات به دست‌آمده به‌صورت ۲۶ واحد تحلیل درآمد.

همه آیات مذکور همراه سیاق خود (بنابر دسته‌بندی آیات قرآن کریم در تفسیر المیزان)، از قرآن استخراج شدند و هر آیه در سیاق خود بررسی شد؛ بدین ترتیب، درمجموع، ۳۲۴ آیه را در این تحقیق بررسی کردیم (جدول ۱).

جدول ۱. آیات منتخب اصلی مربوط به رفتارهای ایثارگرانه

ردیف	آیه	آیات ابتدا و انتهای سیاق	تعداد آیات
۱	وَالَّذِينَ تَبَوَّءُوا الدَّارَ وَالْإِيمَانَ مِنْ قَبْلِهِمْ يُحْجَبُونَ مَنْ هَاجَرَ إِلَيْهِمْ وَلَا يَجِدُونَ فِي صُورِهِمْ حَاجَةً مِمَّا أَوْتُوا وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ وَمَنْ يُوقِ شُحَّ نَفْسِهِ فَأُولَٰئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ (قرآن کریم، الحشر، ۹)	۱ تا ۱۰	۱۰
۲ و ۳	وَيُطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَىٰ حَيْثُ مَسْكِنَتِهِمْ وَبِئْسَ مَا لَنَا بِالنَّاسِ أَكْثَرُ فَحَسْبُكَ اللَّهُ لَا يُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكْرًا (قرآن کریم، الانسان، ۸-۹)	۱ تا ۲۲	۲۲
۴	وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ وَتُوفَّ بِالْعِبَادِ (قرآن کریم، بقره، ۲۰۷)	۲۰۴ تا ۲۰۷	۴
۵	إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةُ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعَدًا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَىٰ بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بَبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ (قرآن کریم، توبه، ۱۱۱)	۱۱۱ تا ۱۲۳	۱۳
۶	الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ بِاللَّيْلِ وَالنَّهَارِ سِرًّا وَعَلَانِيَةً فَلَهُمْ أَجْرُهُمْ عِنْدَ رَبِّهِمْ وَلَا خَوْفٌ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ (قرآن کریم، بقره، ۲۷۴)	۲۶۱ تا ۲۷۴	۱۴
۷ و ۸	لَكِنَّ الرُّسُولَ وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ جَاهَدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ وَأُولَٰئِكَ	۸۱ تا ۹۶	۱۶

ردیف	آیه	آیات ابتدا و انتهای سیاق	تعداد آیات
	لَهُمُ الْخَيْرَاتُ وَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ*... وَلَا عَلَى الَّذِينَ إِذَا مَا أَتَوْكَ لِتَحْمِلَهُمْ قُلْتَ لَا أَحَدٌ مَّا أَحْمِلُكُمْ عَلَيْهِ تَوَلَّوْا وَأَعْيُنُهُمْ تَفِيضُ مِنَ الدَّمْعِ حَزَنًا أَلَّا يَجِدُوا مَا يُنْفِقُونَ (قرآن کریم، توبه، ۸۸ و ۹۲)		
۹	وَلَا تَقُولُوا لِمَن يُقْتَلُ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتٌ بَلْ أَحْيَاءٌ وَلَكِن لَّا تَشْعُرُونَ (قرآن کریم، بقره، ۱۵۴)	۱۵۳ تا ۱۵۷	۵
۱۰	وَلَا تَحْسَبَنَّ الَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَمْوَاتًا بَلْ أَحْيَاءٌ عِنْدَ رَبِّهِمْ يُرْزَقُونَ (قرآن کریم، آل عمران، ۱۶۹)	۱۶۵ تا ۱۷۱	۷
۱۱	الَّذِينَ آمَنُوا وَهَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ أَكْظَمُ دَرَجَةً عِنْدَ اللَّهِ وَأُولَئِكَ هُمُ الْفَائِزُونَ (قرآن کریم، توبه، ۲۰)	۱۷ تا ۲۴	۸
۱۲	لَا يَسْتَوِي الْقَاعِدُونَ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ غَيْرَ أُولِي الضَّرَرِ وَالْمُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ عَلَى الْقَاعِدِينَ دَرَجَةً وَكُلًّا وَعَدَ اللَّهُ الْحُسْنَىٰ وَفَضَّلَ اللَّهُ الْمُجَاهِدِينَ عَلَى الْقَاعِدِينَ أَجْرًا عَظِيمًا (قرآن کریم، النساء، ۹۵)	۵۹ تا ۷۰	۱۲
۱۳	مِنَ الْمُؤْمِنِينَ رِجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ فَمِنْهُمْ مَّن قَضَىٰ نَحْبَهُ وَمِنْهُمْ مَّن يَنْتَظِرُ وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا (قرآن کریم، احزاب، ۲۳)	۹ تا ۲۷	۱۹
۱۴	وَالَّذِينَ قُتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَلَن يُضِلَّ أَعْمَالَهُمْ سَبِيلَهُمْ وَيُصْلِحَ بِهِمُ الْوُجُوهَ الْجَنَّةَ عَرَّفَهَا لَهُمْ (قرآن کریم، محمد، ۴)	۱ تا ۶	۶
۱۵	إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِهِ صَفًا كَانَتْهُمْ بُنْيَانٌ مَّرصُوضٌ (قرآن کریم، صف، ۴)	۱ تا ۹	۹
۱۶	تُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتُجَاهِدُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ ذَلِكَ خَيْرٌ لَّكُمْ إِنْ كُنْتُمْ تَعْلَمُونَ (قرآن کریم، صف، ۱۱)	۱۰ تا ۱۴	۵
۱۷	وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ (قرآن کریم، بقره، ۱۹۰)	۱۹۰ تا ۱۹۵	۶
۱۸	فَلْيُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَشْرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا بِالْآخِرَةِ وَمَن يُقَاتِلْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيُقْتَلْ أَوْ يَغْلِبْ فَسَوْفَ نُؤْتِيهِ أَجْرًا عَظِيمًا (قرآن کریم، نساء، ۷۴)	۷۱ تا ۷۶	۶
۱۹	قُلْ إِنْ كَانَ آبَاؤُكُمْ وَأَبْنَاؤُكُمْ وَإِخْوَانُكُمْ وَأَزْوَاجُكُمْ وَعَشِيرَتُكُمْ وَأَمْوَالٌ اقْتَرَفْتُمُوهَا وَتِجَارَةٌ تَخْشَوْنَ كَسَادَهَا وَمَسَاكِينُ تُرَضُّونَهَا أَحَبَّ إِلَيْكُمْ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ وَجِهَادٍ فِي سَبِيلِهِ فَتَرَبَّصُوا حَتَّى يَأْتِيَ اللَّهُ بِأَمْرِهِ وَاللَّهُ لَا يَهْدِي الْقَوْمَ الْفَاسِقِينَ (قرآن کریم، توبه، ۲۴)	۱۷ تا ۲۴	۸
۲۰	وَلْيَعْلَمَ الَّذِينَ نَافَقُوا وَقِيلَ لَهُمْ تَعَالَوْا قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَوْ ادْفَعُوا قَالُوا	۱۶۵ تا ۱۷۱	۷

ردیف	آیه	آیات ابتدا و انتهای سیاق	تعداد آیات
	لَوْ تَعْلَمُونَ قِتَالًا لَا تَتَّبِعُنَاكُمْ هُمْ لِيُكْفِرَ يَوْمَئِذٍ أَقْرَبُ مِنْهُمْ لِلْإِيمَانِ يَقُولُونَ بِأَفْوَهِهِمْ مَا لَيْسَ فِي قُلُوبِهِمْ وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِمَا يَكْتُمُونَ (قرآن کریم، آل عمران، ۱۶۷)		
۲۱	وَ إِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَرَسُولُهُ إِلَّا غُرُورًا (قرآن کریم، الأحزاب، ۱۲)	۹ تا ۲۷	۱۹
۲۲	يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ انْفِرُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ اثَّاقَلْتُمْ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ (قرآن کریم، توبه، ۳۸)	۳۸ تا ۴۸	۱۱
۲۳	فَرَحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ وَ كَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ (قرآن کریم، توبه، ۸۱)	۸۱ تا ۹۶	۱۶
۲۴	بَلْ تُؤْثِرُونَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا (قرآن کریم، الأعلى، ۱۶)	۱ تا ۱۹	۱۹
۲۵	وَ أَثَرُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا (قرآن کریم، النازعات، ۳۸)	۱ تا ۴۱	۴۱
۲۶	وَ أَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ وَ نَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ (قرآن کریم، النازعات، ۴۰)	۱ تا ۴۱	۴۱
جمع آیات			۳۲۴

پس از مراجعه مجدد و مطالعه عمیق تر تفسیر المیزان، داده های مورد نظر، متناسب با سؤالات تحقیق فیش برداری شد. کلیه داده ها به صورت دقیق کدگذاری و دسته بندی شدند و مبادی مختلف رفتار ایثارگرانه، انواع رفتار ایثارگرانه و نظایر آن ها مشخص شد. در مرحله بعد، مطالب به دست آمده، از طریق مطالعه دیگر کتاب ها و آثار علامه طباطبایی همچون بررسی های اسلامی و اصول فلسفه و روش رئالیسم تکمیل شد؛ سپس مطالب باهم نگری شدند و بعد از رفت و برگشت مکرر میان یافته ها، متن آیات قرآن کریم و تفسیر المیزان، در نهایت، جمع بندی یافته ها صورت گرفت. شایان ذکر است که در این تحقیق برای ترجمه آیات از ترجمه المیزان سید محمدباقر موسوی همدانی استفاده کرده ایم.

یافته های پژوهش

در پی مطالعه آیات منتخب در سیاقشان مشخص شد که در قرآن کریم بر دو نوع ایثار تصریح شده است: یکی ایثار مالی و دیگری ایثار جانی (شهادت). پس از بررسی این رفتارهای ایثارگرانه، داده ها

در هفت محور بدین شرح دسته‌بندی شدند: شناخت‌ها، پاکی و طهارت نفس اولیه، عواطف، گرایش‌ها و انگیزه‌ها، نتیجه ایمانی، فضایل نفسانی ذیل ایمان و صورت‌بندی ایتار در این آیه؛ سپس خروجی رفتاری به‌دست آمد. در ادامه، به‌سبب محدودیت مجال، سه نمونه (درخصوص ایتار مالی و جانی) از نحوه تحلیل و تکمیل جدول‌ها را آورده‌ایم (جدول‌های ۲ تا ۴).

جدول ۲. نمونه تحلیل و استخراج مبای رفتار ایتارگرانه (مالی)

آیه اصلی: وَ يُطْعِمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكْرًا (قرآن کریم، انسان، ۸-۹) واحد تحلیل: هَلْ أَتَى عَلَى الْإِنْسَانِ حِينٌ مِّنَ الدَّهْرِ لَمْ يَكُنْ شَيْئاً مَّذْكُوراً (۱) إِنَّا خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ مِنْ نُطْفَةٍ أَمْشَاجٍ نَّبْتَلِيهِ فَجَعَلْنَاهُ سَمِيعاً بَصِيراً (۲) إِنَّا هَدَيْنَاهُ السَّبِيلَ إِمَّا شَاكِراً وَإِمَّا كَفُوراً (۳) إِنَّا أَعْتَدْنَا لِلْكَافِرِينَ سَلَاسِلَ وَأَغْلَالاً وَسَعِيراً (۴) إِنَّ الْأَبْرَارَ يَشْرَبُونَ مِن كَأْسٍ كَانَ مِزَاجُهَا كَافُوراً (۵) عَيْنًا يُشْرَبُ بِهَا عِبَادُ اللَّهِ يُفَجِّرُونَهَا تَفْجِيراً (۶) يُوفُونَ بِالْإِذْرِ وَيَخَافُونَ يَوْمًا كَانَ شَرُّهُ مُسْتَطِيراً (۷) وَ يُطْعِمُونَ الطَّعَامَ عَلَى حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا (۸) إِنَّمَا نُطْعِمُكُمْ لِوَجْهِ اللَّهِ لَا نُرِيدُ مِنْكُمْ جَزَاءً وَلَا شُكْرًا (۹) إِنَّا نَخَافُ مِن رَّبِّنَا يَوْمًا عَبُوسًا قَمْطَرِيراً (۱۰) فَوَقَاهُمُ اللَّهُ شَرَّ ذَلِكَ الْيَوْمِ وَلَقَّاهُمْ نَضْرَةً وَسُرُوراً (۱۱) وَ جَزَاهُمْ بِمَا صَبَرُوا جَنَّةً وَ حَرِيراً (۱۲) ... وَإِذَا رَأَيْتَ ثُمَّ رَأَيْتَ نَعِیمًا وَ مُلْكًا كَبِيراً (۲۰) عَلَیْهِمْ ثِیَابٌ سُنَدُسٌ خُضِرَ وَ إِسْتَبْرَقَ وَ حُلُوا أَسَاوِرَ مِن فِضَّةٍ وَ سَقَاهُمْ رَبُّهُمْ شَرَاباً طَهُوراً (۲۱) إِنَّ هَذَا كَانَ لَكُم جَزَاءً وَ كَانَ سَعِیْكُمْ مَّشْكُوراً (۲۲)	خود را بنده و مملوک پروردگار دانستن و باورداشتن به اینکه خلق و امرشان در دست اوست و خودشان مالک نفع و ضرری برای خود نیستند (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۰)؛ باور به اینکه مشیت بنده وابسته به اراده الهی است (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۵)؛ دیدن آیات الهی که دال بر وحدانیت خدا و حقانیت معاد هستند و توجه به دعوت الهی (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۵) و فهم دعوت عقل و فطرت (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۷)؛ منکشف شدن حق برای انسان (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۸)؛ باورداشتن به وعده الهی (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۳)؛ فهم این مسئله که فقط خدا اهلیت و استحقاق عبادت‌شدن را دارد (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۴)؛ پروردگار خود را صبح تا شام به‌یادداشتن (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۲)؛ تشخیص خیربودن عمل صالح (حَسَن فعل) (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۹)؛ دچار تردید نشدن با دیدن لشکر دشمنان و برعکس؛ انفاق را حق‌الله و حق‌الناس دانستن؛ قتال و جهاد در راه خدا را مکروه و ناگوار ندانستن؛ کشته‌شدن در راه خدا را به‌معنای رسیدن به فضل الهی دانستن
پاکی و طهارت نفس اولیه	هدایت فطری بشر بدان معنا که خدا بشر را به‌نوعی آفریده و هستی‌اش را به الهامی مجهز کرده که با آن الهام، اعتقاد حق و عمل صالح را تشخیص می‌دهد (طباطبایی،

۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۶؛ پیروی از فطرت (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۶)	
محبت به خدا (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۳) و در پی جلب رضایت او بودن، ترس از روز قیامت، تنها ترس از خدا، تنها امید به خدا (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۵)؛ شوق رسیدن به کرامت (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۶)؛ سعادت و کمال وجودی (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۸)؛ شوق رسیدن به وعده الهی (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۳)؛ از هوا و هوس های کفار پیروی نکردن (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۲)؛ انجام دادن عمل خیر به خاطر خدا، رسولش و روز جزا (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۰)؛ انجام دادن عمل خیر به جهت خیر بودن آن (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۹) و بدون داشتن چشم داشت و انتظار تشکر (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۹)؛ اجابت دعوت فطرت و عقل (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۷)؛ حبّ طعام به خاطر شدت احتیاج به آن ^۱ (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۲)	عواطف، گرایش ها و انگیزه ها
تسلیم اراده خدا بودن و تصمیم قلبی گرفتن برای عمل کردن به واجبات (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۲)؛ مقدّم داشتن اراده خدا بر اراده خود (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۰)	نتیجه ایمانی
اخلاص (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۵)؛ صوری در مقابل هوای نفس ^۲ (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۹) و زحمت اطاعت (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۰)؛ شکرگزاری (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۵)؛ وفای به عهد (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۲)؛ شب زنده داری (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۲)	فضایل نفسانی ذیل ایمان
ترجیح دادن خدا و رسول خدا بر خود؛ ترجیح دادن نیاز غذایی دیگران بر نیاز غذایی خود (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۱۹۷-۱۹۹)	صورت بندی ایثار در این آیه
دادن طعام مورد نیاز خود به مساکین، یتیمان و اسیران (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۵)	خروجی رفتاری

مورد دوم نیز بدین صورت است:

۱. مؤید این معنا آیه شریفه «لَنْ تَنَالُوا الْبِرَّ حَتَّى تُنْفِقُوا مِمَّا تُحِبُّونَ» است.
۲. علامه صبر را بر سه قسم تقسیم کرده است: صبر در برابر مصیبت، صبر در طاعت و صبر بر مصیبت (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲۰، ص. ۲۰۶).

جدول ۳. نمونه تحلیل و استخراج مبای‌ی رفتار ایتارگرانه (جانی)

آیه اصلی: وَ قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ (قرآن کریم، بقره، ۱۹۰) واحد تحلیل: وَ قَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ (۱۹۰) وَ اقْتُلُوهُمْ حَيْثُ تَقِفُموهُمْ وَ اُخْرِجُوهُمْ مِنْ حَيْثُ اُخْرِجُوكُمْ وَ الْفِتْنَةُ اَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تَقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقَاتِلُوكُمْ فِيهِ فَإِنْ قَاتَلُوكُمْ فَاقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ (۱۹۱) فَإِنْ انْتَهَوْا فَإِنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ (۱۹۲) وَ قَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةٌ وَ يَكُونَ الَّذِينَ لِلَّهِ فَإِنْ انْتَهَوْا فَلَا عُدْوَانَ إِلَّا عَلَى الظَّالِمِينَ (۱۹۳) اَلشَّهْرُ الْحَرَامُ بِالشَّهْرِ الْحَرَامِ وَ الْحُرُمَاتُ فَصَاصٌ فَمَنْ اعْتَدَى عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ وَ اتَّقُوا اللَّهَ وَ اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ (۱۹۴)	
شناخت‌ها	تنها خدا را سرپرست و یاور خود می‌دانند (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۹۰)
پاک‌ی و طهارت نفس اولیه	تمایل و درک فطری در خصوص حقانیت دفاع و قصاص (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۸۰)
عواطف، گرایش‌ها و انگیزه‌ها	جهاد برای جلب محبت و رضای خدا و تقرب به او (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۸۸-۹۴)؛ تمایل به اقامه دین و اعلا‌ی کلمه توحید (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۸۸)؛ تحمل کردن اذیت‌های کفار در راه خدا (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۹۹)؛ دربی کمال خود بودن (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۹۹)؛ تبعیت از حکم فطرت (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۰۲)؛ تمایل به دفع ظلم و احسان بر انسانیت (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۹۳)
نتیجه ایمانی	خالص و حقیقی بودن ایمان به خدای سبحان (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۹۷-۹۸)؛ ایمان به روز جزا (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۹۱)؛ ایمان به وعده الهی (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۹۸)
فضایل نفسانی ذیل ایمان	اخلاص (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۲۰۵)؛ صبوری در مقابل هوای نفس (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۹۹) و زحمت اطاعت (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۲۰۰)؛ شاکر بودن (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۹۵)؛ وفای به عهد (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۲۰۲)؛ شب‌زنده‌داری (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۹۲)
صورت‌بندی ایتار در این آیه	گذشتن از جان خود برای دفاع از حق
خروجی رفتاری	قتال کردن در راه خدا با کسانی که با آن‌ها قتال کردند (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۸۷)؛ دفاع از جان، مال و ناموس مسلمین (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۹۹)

مورد سوم را به عنوان نمونه تحلیل در جدول ۴ می‌توان مشاهده کرد:

جدول ۴. نمونه تحلیل و استخراج مبادی رفتار ایثارگرانه (جانی)

آیه اصلی: وَ مِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ زَنُوفٌ بِالْعِبَادِ (قرآن کریم، بقره، ۲۰۷) واحد تحلیل: وَ مِنَ النَّاسِ مَنْ يُعْجِبُكَ قَوْلُهُ فِي الْحَيَاةِ الدُّنْيَا وَيُشْهَدُ اللَّهُ عَلَيْهِ مَا فِي قَلْبِهِ وَهُوَ أَلَدُّ الْخِصَامِ (۲۰۴) وَإِذَا تَوَلَّى سَعَى فِي الْأَرْضِ لِيُفْسِدَ فِيهَا وَيُهْلِكَ الْحَرْثَ وَالنَّسْلَ وَاللَّهُ لَا يُحِبُّ الْفَاسَادَ (۲۰۵) وَإِذَا قِيلَ لَهُ اتَّقِ اللَّهَ أَخَذَتْهُ الْعِزَّةُ بِالْإِثْمِ فَحَسْبُهُ جَهَنَّمُ وَلَبِئْسَ الْمِهَادُ (۲۰۶) وَ مِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ ابْتِغَاءَ مَرْضَاتِ اللَّهِ وَاللَّهُ زَنُوفٌ بِالْعِبَادِ (۲۰۷)	
شناخت‌ها	تفکر در آثار و کشف باطن آن‌ها (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۴۳)؛ عزت مطلق و پایدار را از ناحیه خداوند دانستن (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۴۵)؛ در دل، فقط به پروردگار خود اندیشیدن (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۴۷)
پاکی و طهارت نفس اولیه	-
عواطف، گرایش‌ها و انگیزه‌ها	میل به رسیدن به سعادت آخرت (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۴۳)؛ جلب رضایت خدا (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۴۷)؛ به پروردگار خود افتخار کردن (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۴۷)
نتیجه ایمانی	ایمان بسیار خالصانه (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۴۳)
فضایل نفسانی ذیل ایمان	اخلاص (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۴۳)
صورت‌بندی ایثار در این آیه	ترجیح دادن خدا بر خود (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۴۷)
خروجی رفتاری	به‌خطرانداختن جان خود برای حفظ جان پیامبر و دین حق ^۱ (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۴۹)

پس از تکمیل جدول، برای تک‌تک واحدهای تحلیل، باهم‌نگری داده‌ها صورت گرفت و مبادی رفتار ایثارگرانه براساس تفسیر آیات در سیاقشان در *المیزان* به‌دست آمد که در ادامه توضیح داده می‌شود.

مبادی شناختی

یکی از مبادی عمل ارادی، علم و آگاهی است. از دیدگاه علامه طباطبایی، هر فعل ارادی‌ای با اندیشه انجام می‌شود و از شعور انسان، مخفی نیست (طباطبایی، ۱۳۶۴، ج. ۲، ص. ۱۸۱). واسطه‌گری علم باعث می‌شود که انسان، فعلی را که کمال خود تشخیص می‌دهد، از فعلی

۱. در *أمالی* شیخ از علی بن الحسین (ع) روایت شده که ذیل جمله: «وَمِنَ النَّاسِ مَنْ يَشْرِي نَفْسَهُ...» فرموده است: این جمله درباره علی (ع) نازل شد که در شب هجرت، در بستر رسول خدا (ص) خوابید (طوسی، ۱۳۸۸، ص. ۱۸۵ به نقل از طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۲، ص. ۱۴۹).

که به‌زعم او کمالش نیست، جدا کند تا فعلی را که کمال خود می‌داند، انجام دهد و فعل دیگر را ترک کند (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱، ص. ۱۶۴)؛ پس عمل ارادی انسان، مسبوق به وجود سلسله اندیشه‌هایی در اوست (طباطبایی، ۱۳۶۴، ج. ۲، ص. ۱۷۳). وقتی علم قوی باشد، عمل قوت می‌گیرد و هرگاه علم، صالح باشد، عمل هم صالح می‌شود؛ برعکس، در صورت ضعیف یا فاسد بودن علم، عمل هم ضعیف یا فاسد می‌شود (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۳، ص. ۵۷۷). رفتار ایتارگرانه نیز از این قاعده مستثنا نیست و تابع معرفت است. براساس یافته‌های تحقیق، معرفت‌هایی که در صورت پذیرفته‌شدن ازسوی نفس به ظهور رفتار ایتارگرانه می‌انجامند، به‌طور خلاصه در جدول ۵ آمده‌اند:

جدول ۵. جمع‌بندی مبای‌ی شناختی رفتار ایتارگرانه

محدورهای بُعد شناخت	مصادیق
شناخت خدا	- فهمیدن آیات دالّ بر توحید و معاد؛ آگاهی از حقانیت خدا و دستورهای فرستاده‌ او - مالکیت را از آن خدا دانستن (مالکیت بر اموال و مالکیت حقیقی وجود، قوا و افعال انسان‌ها) - توجه به تدبیر ربوبی خدا - باورداشتن به این مسئله که خداوند متعال، ولی، سرپرست و یاور حقیقی است - علم به اینکه خدا بر همه چیز احاطه دارد و اجر مؤمنان را ضایع نمی‌کند - علم به رثوف‌بودن بودن خدا - اراده و قدرت الهی را مافوق تمام اراده‌ها دانستن؛ پیروزی و تسلط خدا بر دشمنان - باور به این مسئله که عزت مطلق فقط از جانب خداست - علم به این مسئله که مرگ و زندگی بندگان، تنها به‌دست خداست - به‌یادداشتن مقام پروردگار؛ توجه و انقطاع به‌سوی پروردگار؛ بسیار به‌یاد خدا بودن - درک کلمات حق که از جانب پروردگار و از طریق رسل و انزال کتب به دست بشر رسیده است - لازم‌الاجرا دانستن اطاعت از دستورهای الهی - توجه به دعوت عقل و فطرت - علم به این مسئله که تنها از طریق صبر در برابر مشقت‌ها می‌توان به مدارج تعالی و رحمت پروردگار رسید

مضامین	محورهای بُعد شناخت
- خود را بنده، مملوک و مقهور پروردگار دانستن و اعتقادداشتن به این مسئله که خلق و امرشان به دست اوست و خودشان مالک نفع و ضرری برای خود نیستند - بصیرت یافتن به نقاط ضعف و لغزش های خود	شناخت خود
- زندگی دنیا را ناپایدار دانستن (اعتقادداشتن به این مسئله که همه انسان های روزی از دنیا خواهند رفت و بازگشت همه به سوی خداست) - اندک و پایان پذیر دانستن بهره مندی های زندگی دنیایی؛ ناپایدار بودن خوشحالی های دنیایی	شناخت زندگی دنیا
- باورداشتن به دستیابی به حیات طیبه و حضور نزد پروردگار پس از مرگ - باورداشتن به آغاز حیات حقیقی با شهادت و همچنین زنده بودن و روزی یافتن شهدا نزد پروردگارشان - باقی، پایدار و جاودانه دانستن آخرت و نعمات آن - باور به بخشیده شدن پس از شهادت و کسب شایستگی برای ورود به بهشت	شناخت زندگی اخروی
- مؤمنین را برادر خود دانستن - دشمنان را باطل دانستن	شناخت دیگران
- علم به باقی و محفوظ بودن (ضایع نشدن) عمل - جهاد و کشته شدن در راه خدا را حیات دانستن و آن را مرگ و نابودی به شمار نیاموردن - کشته شدن در راه خدا را رسیدن به فضل الهی دانستن و آن را نعمت و عذاب قلمداد نکردن - باور به اجر عظیم برای کشته شدن یا کشتن در راه خدا - علم به این مسئله که فرار از جنگ، سودی ندارد - جهاد در راه خدا را معامله ای پرسود دانستن - قائل بودن به مبارزه و جهاد برای دفاع از حق فطری خود - درک فواید اخروی انفاق - باورداشتن به خیر و حق بودن انفاق (حق الله و حق الناس بودن انفاق) - باورداشتن به زیاد شدن و برکت یافتن مال بعد از بذل آن (آگاهی از فواید دنیوی بذل مال)	شناخت رفتار ایثارگرانه

التزام عملی

باوجود اینکه معرفت، شرط لازم برای عمل است، علم به خودیِ خود برای عمل، کافی

نیست. علامه طباطبایی با اشاره به آیه «وَجَعَلُوا بِهَا وَاسْتَيْفَنَتَهَا أَنْفُسُهُمْ» تأکید می‌کند علمی ملازم با هدایت است که توأم با التزام عالم به مقتضای علمش باشد و به دیگر سخن، او به آن عمل کند؛ اما اگر فرد عالم بدان سبب که نمی‌تواند از هوای نفس خود چشم‌پوشد، ملتزم به مقتضا و لوازم علم خود نباشد، چنین علم و یقینی باعث اهتدای او نمی‌شود و حتی با انکار منافاتی ندارد (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱۸، ص. ۲۶۴).

به‌نظر علامه، التزام عملی با ایمان تأمین می‌شود و ایمان، صرف ادراک و علم نیست؛ بلکه پذیرش ویژه‌ای از ناحیه نفس درخصوص آن چیزی است که درک کرده و بدان علم یافته است. این پذیرش ویژه باعث می‌شود که نفس در برابر آن ادراک و آثاری که آن را اقتضا دارد، تسلیم شود. نشانه دارابودن چنین پذیرشی این است که دیگر قوا و اعضا و جوارح آدمی نیز مانند خود نفس درمقابل آن ادراک و آثارش تسلیم می‌شوند (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱۱، ص. ۴۸۴)^۲ و این خضوع قلبی و عملی در برابر حق، التزام عملی می‌آورد و به بروز رفتار می‌انجامد؛ لذا علامه منشأ عمل صالح را ایمان دانسته (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱۱، ص. ۱۹۷ و ۲۹۹) که مشخصاً عبارت است از ایمان به توحید، نبوت، معاد و دیگر اصول عقاید و اعمال عبادتی و احکام تشریعی و اعضایی آن (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۵، ص. ۲۵۸).

براساس یافته‌های تحقیق، التزام عملی درخصوص رفتارهای ایثارگرانه در آیات مربوط بدین شرح به‌دست آمد:

- پذیرش دعوت حق؛ لبیک گفتن به خدا؛ کاملاً تسلیم شدن در برابر اراده خدا؛ مقدم داشتن اراده خدا بر اراده خود؛ تسلیم شدن و مطیع بودن در مقابل دستورهای خدا، رسول و اولی الامر؛
- اجابت دعوت فطرت و عقل؛
- عزم و همت بلند داشتن برای جهاد و شهادت؛ قصد کردن یاری خدا و رسول؛ تصمیم اساسی، گرفتن برای یاری دادن رسول خدا در جنگ.

۱. قرآن کریم، نمل، ۱۴.

۲. طبق فرمایش علامه، صرف علم به چیزی و یقین به حق بودن آن، برای حصول ایمان کفایت نمی‌کند؛ بلکه فرد باید ملتمز به مقتضای علم خود نیز باشد؛ به‌طوری که آثار عملی علم، هرچند فی‌الجمله از وی بروز کند (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱۸، ص. ۳۸۸).

زمینه اولیه (طهارت نفسانی)

همان‌گونه که گفتیم، انسان برای عمل کردن طبق معرفت خود باید به محتوای معرفتش ایمان بیاورد و به عبارت دیگر سخن حق را بپذیرد. برای تحقیق یافتن این هدف، طهارت نفسانی و نبودن مانع نفسانی ضرورت دارد. خداوند متعال در سوره مبارکه نمل به افرادی اشاره می‌فرماید که حق برایشان شناخته و ثابت شده بود؛ اما برتری طلبی و ستمگری‌شان اجازه نمی‌داد آن را بپذیرند: «وَجَحَدُوا بِهَا وَاسْتَيْقَنَتْهَا أَنْفُسُهُمْ ظُلْمًا وَعُلُوًّا»؛ یعنی: «دین خدا را انکار کردند با اینکه در دل به حقانیت آن یقین داشتند؛ ولی چون ظالم و سرکش بودند، زیر بار آن نرفتند» (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱، ص. ۸۴).

انسان از ابتدا فطرتی پاک و ملکوتی دارد که او را برای پذیرش سخن حق مستعد می‌کند.^۱ این طهارت اولیه به معنای آلوده نبودن و خبائث نداشتن نفس است (طهارت به معنای سلبی)؛ البته گاه نیز از طهارت نفسی سخن می‌گوییم که به صفات پسندیده و نیک آراسته شده است (طهارت به معنای وجودی) و این مهم، با اختیار و اراده انسان محقق می‌شود؛ مثلاً مراد از تزکیه و طهارتی که طبق سوره مبارکه شمس، در آغاز، نفس انسان از آن بهره‌ای ندارد^۲ نیز همین است که یک ویژگی ممتاز وجودی محسوب می‌شود و کمال نفس به شمار می‌آید و انسان قابلیت دریافت آن را دارد و با همت و اراده در جهت کسب آن می‌کوشد؛ آن‌گاه پس از دستیابی به این ویژگی، مصداق «مَنْ زَكَّاهَا» می‌شود (مصباح یزدی، ۱۳۸۴، ص. ۳۰). در این قسمت، همان طهارت سلبی و پاکی اولیه و فطری مورد نظر است.

آلودگی‌های نفسانی همچون موارد ذیل، مانع پذیرش سخن حق به رغم فهم آن می‌شوند: عناد و لجبازی (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱، ص. ۸۲، ۴۹۰ و ۵۸۷)؛ تکبر؛ انصاف و خضوع نداشتن (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱، ص. ۳۲۵؛ ج. ۶، ص. ۱۱۷؛ ج. ۷، ص. ۱۲۱)؛ استکبار از حق و عصیت بر باطل (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۶، ص. ۱۱۷)؛ غرور و ستمگری (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۳، ص. ۱۸۹)؛ تعصب (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۳، ص. ۴۶۰؛ ج. ۱۷، ص. ۳۴۹).

درخصوص ایثار نیز خداوند متعال هنگام مطرح کردن برخی مصادیق رفتارهای ایثارگرانه

۱. قرآن کریم، نمل، ۱۴.

۲. ر.ک: وجدانی، ایمانی، اکبریان و صادق‌زاده قمصری، ۱۳۹۱.

۳. «وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا * فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا * قَدْ أَفْلَحَ مَن زَكَّاهَا * وَقَدْ خَابَ مَن دَسَّاهَا» (قرآن کریم، شمس، ۷-۱۰).

به طهارت نفسانی این افراد اشاره می‌کند. براساس یافته‌های تحقیق، ویژگی‌های نفس طاهر جهت پذیرش حرف حق و انجام رفتار ایثارگرانه بدین شرح به‌دست آمد: حق‌گرایی (و در نتیجه، گرایش به پذیرش سخن حق، به رسمیت شناختن حقوق فطری، حق دفع ظلم، و...؛ خضوع و خشوع در برابر خدا) و در نتیجه، تسلیم و التزام به انجام دادن اوامر الهی همچون ایثار.

مبادی عاطفی-گرایشی-انگیزی

برای انجام دادن عمل، وجود گرایش هم ضرورت دارد و بنابراین، یکی دیگر از مبادی عمل ارادی، شوق است. پس از آنکه فاعل دانست فعل خاصی برای او خیر و باعث کمالش است، شوق به ارتکاب آن فعل در او ایجاد می‌شود؛ زیرا خیر همیشه محبوب است و اگر فاعل، فاقد آن باشد، بدان شایق خواهد شد (طباطبایی، ۱۳۸۹، ج. ۲، ص. ۱۸۷).

در میان عواطف گوناگون انسان، حبّ و بغض بسیار مهم است. به اعتقاد علامه طباطبایی، تمام رفتارهای انسان را حبّ و بغض تنظیم می‌کند (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۹، ص. ۱۵۶). این مسئله جنبه فطری دارد و انسان، مفعول به حبّ جمیل است (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱، ص. ۵۶۱). وقتی چیزی را کمال خود می‌دانیم، به آن علاقه‌مند می‌شویم. حبّ، تعلقی خاص و انجذابی شعوری، مخصوص بین انسان و کمال اوست (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱، ص. ۶۱۸). محبت ما در بعضی اقسام آن، طبیعی، در بعضی دیگر، خیالی و موهوم، و در بعضی دیگر از نوع عقلی است (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱، ص. ۶۲۰)؛ مثلاً انسان خیال می‌کند چیزی کمال اوست و به آن علاقه‌مند و مجذوب می‌شود؛ مانند دنیاگرایان که لذات مادی را کمال خود می‌دانند. بر مبنای آنچه گفتیم، انسان‌ها با توجه به جهان‌بینی خود و این مسئله که چه چیزی را کمال خویش می‌دانند، به امور مختلفی شیفته و دل‌بسته می‌شوند و آن‌ها را هدف اصلی خود در زندگی‌شان قرار می‌دهند و بقیه اهداف زندگی را فرع بر آن‌ها می‌دانند (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۳، ص. ۱۴۸)؛ البته علاقه‌داشتن به مادیات اگر به اندازه باشد، نه تنها مذموم نیست؛ بلکه برای زنده ماندن انسان و بقای نسل او ضرورت دارد (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۳، ص. ۱۴۸)؛ ولی نباید در این علاقه‌مندی افراط کرد؛ به طوری که تمام هم‌وغم انسان، تأمین نیازهای مادی‌اش باشد و او از کمال معنوی و حقیقی خویش و هدف از خلقتش غافل شود. در آن سوی طیف، طبق آیه شریفه «وَالَّذِينَ آمَنُوا أَشَدُّ حُبًّا لِلَّهِ» (قرآن کریم، بقره، ۶۵) افرادی هستند

که به خدا باور و ایمان دارند و محبتشان به ذات الهی شدیدتر و قوی‌تر از محبت آنان به امور دنیایی است؛ به عبارت دیگر، محبت حقیقی، مبتنی بر ایمان است. براساس دیدگاه علامه می‌توان محبت را نیز از مؤلفه‌های ایمان دانست؛ چون ایشان ایمان را نوعی دل‌بستگی و تعلق نفسانی به یک مضمون ادراکی قلمداد کرده‌اند که سبب تسلیم‌شدن روح و بدن انسان می‌شود (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱۱، ص. ۳۷۶). علامه هنگام تشریح مسلک اخلاقی اسلام، پایبندی مؤمنان به ارزش‌های اخلاقی را مبتنی بر محبت، عشق و شور به خداوند متعال دانسته‌اند (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱، ص. ۵۴۲).

محبت و عشق، مقولاتی همچون حبّ خود (اعم از حبّ بقا، حبّ کمال، حبّ لذات، لذت‌جویی و سعادت‌طلبی)، حبّ خدا و حبّ دیگران را شامل می‌شود که هرکدامشان مراتبی دارند؛ پس فردی که در زندگی‌اش صرفاً نگرش مادی دارد و تنها هدف او رسیدن به لذات دنیوی است، طبیعتاً برای انجام‌دادن هر کاری در درجه اول، منافع دنیایی خود را می‌سنجد و چه بسا که از دیگران نیز برای دستیابی به اهداف خود بهره‌برداری کند؛ برعکس، کسانی که معتقدند عالم، صنع خداست و خدا این جهان را آفریده تا راه و وسیله‌ای برای رسیدن به جهان باقی باشد، برای اهداف دنیایی، اصالت قائل نیستند و طوری برای زندگی‌شان برنامه‌ریزی می‌کنند که هم در دنیا سعادتمند باشند و هم در آخرت که حیاتی ابدی است (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱۶، ص. ۲۸۶). آنان در مراتب بالای معرفت و محبت، تمام توان و همت خویش را به کار می‌گیرند تا رضایت محبوبشان را حاصل کنند.

در این میان، یکی از مصداق‌های رضایت الهی، دوست‌داشتن دیگران و محبت به آن‌هاست؛ زیرا به اعتقاد علامه، محبّ، همه متعلقات محبوب خود را نیز دوست دارد (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱، ص. ۶۲۰)؛ از این روی، انسان همواره می‌کوشد تا با دوست‌داشتن مخلوقات خدا مورد محبت او قرار گیرد. امام صادق (ع) فرموده‌اند: «خدای متعال می‌فرماید: "مردم خانواده من هستند؛ پس محبوب‌ترین آنان نزد من کسانی هستند که با مردم مهربان‌تر و در راه برآوردن نیازهای آنان کوشاتر باشند"» (کلینی، ۱۳۶۲، ج. ۵۸۹).

براساس یافته‌های تحقیق، مبادی عاطفی، گرایشی و انگیزشی انسان‌اثرگر را می‌توان به صورت خلاصه در قالب چند محور نشان داد که در جدول ۶ آمده است:

جدول ۶. جمع‌بندی مبادی عاطفی- گرایشی- انگیزشی رفتار ایتارگرانه

محورهای عواطف	مصادیق
نسبت به خدا	- محبت خالصانه به خدا؛ دوست‌داشتن خدا بیش از جان و مال خود - رأفت قلبی در پذیرش رحمت و کرامت خدا - تمایل به جلب رضایت خدا، تقرب به خدا، محبوب خدا شدن و قصد وجه‌الله داشتن - امید خالصانه داشتن به خدا و رحمت الهی - تمایل به یاری‌کردن دین خدا، اقامه دین و اعتلای کلمه توحید - تمایل به دریافت اجر الهی - تنها ترسیدن از خدا و مقام الهی؛ ترسیدن از دوری از رحمت الهی؛ ترس از زوال نعمت و رحمت
نسبت به خود	- شوق دستیابی به خیر و سعادت و کمال حقیقی خود - تمایل به تحمل سختی‌ها و تحمیل آن‌ها بر خود - شوق رسیدن به رزق‌های بیشتر و اجر الهی در دنیا - شوق آمرزیده‌شدن گناهان از طریق جهاد و شهادت - خوف‌نداشتن از کشته‌شدن در راه خدا - بی‌اعتنایی به هوای نفس - ترجیح‌دادن منافع مهم‌تر و ماندگارتر به تأمین نیازهای مادی خود - گرایش به دفاع از حقوق و منافع خود براساس حکم فطرت
زندگی دنیا	- پرهیز از دنیاپرستی - دل‌بستگی‌نداشتن به مادیات و لذا ید مادی
حیات اخروی	- شوق رسیدن به سعادت اخروی (حیات طیبه، نعمت دائم، مغفرت و رحمت الهی) - اشتیاق به سربلندشدن در آزمون الهی - ترس از روز قیامت و عذاب‌های اخروی
نسبت به دیگران	- دوست‌داشتن رسول خدا و تمایل به اطاعت از اوامر او - دوست‌داشتن مؤمنان مهاجر؛ احساس برادری با مسلمانان - خیرخواهی برای دیگر مؤمنان؛ پرهیز از عداوت و حسادت به برادران ایمانی - احساس حسادت و خشم نداشتن از شخص پیامبر (ص) به دلیل بخشیدن اموال به مؤمنان نیازمند - بیزاری از دشمنان خدا حتی اگر از خویشان آن‌ها باشند؛ محبت نداشتن به مشرکان

محورهای عواطف	مصادیق
	- تمایل نیافتن به هوا و هوس کفار و دشمنان خدا - تمایل به پیروزی در جنگ و تسلط بر دشمنان خدا - غیرت، تعصب و جدیت در نجات دادن بیچارگان و مستضعفان - دل‌نگرانی برای جامعه و احساس مسئولیت در قبال آن - شوق رسیدن به جامعه مطلوب و حکومت بدون ظلم، جور و فساد
نسبت به رفتار ایثارگرانه	- دوست داشتن عمل خیر به جهت خیر بودن آن (نه برای دریافت پاداش) - تمایل به دفع ظلم و احسان بر انسانیت - دوست داشتن جهاد در راه خدا؛ اندوه و حسرت شدید به سبب نداشتن توان شرکت در جهاد - کراهت از انجام دادن عملی که خدا نمی‌پسندد

بنابراین، دستور خداوند متعال مبنی بر ایثار مال یا جان در اصل، مطابق با فطرت پاک انسان است؛ ولی مشوق‌های بیشتر، دشواری‌های ناشی از تعارضات ظاهری را برطرف می‌کنند و انگیزه‌ای قوی‌تر را برای گذشتن از لذایذ مادی و حیات دنیوی فراهم می‌آورند.

صفات و ملکات ایمانی

هنگامی که انسان مؤمن و ملتزم، به انجام دادن اعمال صالح مبادرت می‌ورزد و این کار را در زندگی خود ادامه می‌دهد، تکرار اعمال صالح به شکل‌گیری ملکات نفسانی (اخلاق) در وجود او می‌انجامد (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱، ص. ۵۵۸-۵۶۰؛ ۱۳۸۸، ج. ۱، ص. ۱۱۰)؛ سپس همان ملکات نفسانی، خود منشأ صدور افعال متناسب با خویش می‌شوند.

به اعتقاد علامه طباطبایی، خلق، یک صورت ادراکی است که در وجود انسان جای‌گیر می‌شود و در موقعیت مناسب در وی جلوه می‌کند و او را به اراده عمل وامی‌دارد. خلق‌ها ملکه‌ها و صورت‌های ثابتۀ نفسانی هستند که در اثر آن‌ها عمل مربوط به آسانی از انسان سر می‌زند (طباطبایی، ۱۳۸۸، ج. ۱، ص. ۱۱۱) و مانع از آن می‌شوند که آثار و افعالی برخلاف این صورت‌ها از فرد سر بزنند (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۵، ص. ۱۲۵)؛ در نتیجه، صدور هر عملی تحت تأثیر ملکات نفسانی، اعم از ملکات فاضله و رذیله هم هست. اگر رذایلی در نفس به وجود بیاید، کم‌کم انسان پاکی فطری‌اش را ازدست می‌دهد و نفس او

آلوده می‌شود. به گفته علامه، اگر کسی از هوای نفس خود پیروی و از فرمان پروردگارش سرپیچی کند، به تدریج، استعداد فطری‌ای را که برای هدایت شدن دارد، باطل می‌کند و قابلیت هدایت شدن را از دست می‌دهد (طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱۲، ص. ۳۵۵).
براساس یافته‌های تحقیق و مطالعه آیات مربوط به ایثار مشخص شد این صفات ایمانی، صدور رفتار ایثار‌گرا‌نه را تسهیل می‌کنند:

- خیرخواهی برای مسلمانان و مؤمنان (دعا و نیک‌اندیشی و طلب مغفرت برای آن‌ها، عداوت‌نداشتن با مؤمنان و خیرخواهی برای آنان)؛
- چشم‌ودل‌سیری (متوقع نبودن و حسادت نکردن به ارزاق دیگران)؛
- سخاوت (مهار بخل و حرص)؛
- غیرت‌ورزی درخصوص اعضای مستضعف جامعه؛
- اخلاص و اجتناب از ریا و نفاق؛
- صداقت (موافقت ظاهر با باطن، دروغ‌نگفتن و بهانه‌تراشی نکردن برای فرار از جهاد)؛
- صبوری در برابر هوای نفس و فشار امیال درونی، محرومیت‌های دنیوی، دشواری اطاعت از امر پروردگار، تحمل کردن سخنان ناهنجار و آزارهای صورت گرفته از جانب دشمنان؛
- شکرگزاری؛
- اعتماد و توکل به خدا؛
- خودکنترلی و خویش‌داری (مالک نفس خویش بودن و خودمراقبتی)؛
- شجاعت (فرار نکردن در مواقع هول‌انگیز و هنگام مواجهه با دشمن)؛
- استقامت‌ورزی و بلندهمتی (اراده قوی داشتن و پایداری در جهاد، بنیان مرصوص، سست نشدن و سخت‌گیری در مقابله با دشمنان)؛
- وفای به عهد (ماندن بر عهد خود با رسول خدا در مواقع هول‌انگیز)؛
- عدالت‌ورزی (تجاوز نکردن از حدود خدا و اهتمام و مراقبت به آن)؛
- ترس و خشوع و خضوع در برابر مقام خدا؛
- انس با خدا و ذاکر بودن؛
- نشاط اطاعت (کسل نبودن در اجرای فرمان‌های خدا؛ عبودیت).

بحث و نتیجه‌گیری

در تحقیق حاضر، در پی تجزیه و تحلیل آیات و مصادیق رفتار ایثارگرانه، مبادی این رفتار در تفسیر المیزان بررسی شد و معرفت، حبّ (گرایش)، التزام عملی و صفات نفسانی نیکو به عنوان مبادی رفتار ایثارگرانه شناخته شدند. مجموع این موارد را می‌توان ذیل مفهوم ایمان جای داد و در جمع‌بندی بحث، ایمان را منشأ اصلی رفتار ایثارگرانه به‌شمار آورد. براساس دیدگاه علامه، ایمان مشتمل بر مؤلفه‌های معرفتی و گرایشی و التزام عملی است؛^۱ همچنین در وجود انسان مؤمن، صفات و خلقیاتی مبتنی بر ایمان و عمل صالح شکل می‌گیرند که آن‌ها نیز به نوبه خود، به تسهیل عمل کمک می‌کنند.

بدین ترتیب، در نگاه علامه، مانند هر عمل صالح دیگری شرط لازم برای رفتار ایثارگرانه، ایمان است و در غیاب ایمان به خداوند متعال، مالکیت و تدبیر و تقدیر الهی، و ایمان به روز واپسین، ایثار مال و جان از نظر توجیه عقلانی و انگیزش قوی، دچار مشکل است؛ همچنین طبق موارد بررسی شده مشخص شد ایثار در جامعه ایمانی و در حق برادران ایمانی صورت می‌گیرد و بنابراین، یک فضیلت اجتماعی مختص جامعه اسلامی است.

براساس یافته‌های پژوهش، حقیقت ایثار، گذشتن از منافع یا خواسته‌های خود به نفع منافع یا خواسته‌های دیگری نیست؛ بلکه مقدم داشتن و ترجیح «من» علوی خود فرد بر «من» سفلی اوست؛ به عبارت دیگر، ایثار شخص در اصل، خدمت کردن به «من» علوی خود اوست و بر همین اساس در قرآن کریم می‌خوانیم: «إِنْ أَحْسَنْتُمْ أَحْسَنْتُمْ أَنْفُسَكُمْ»^۲. انسان‌های ایثارگر به سبب ایمان داشتن به خدا و حیات اخروی و حقیقی و البته بسته به مراتب معرفت، ایمان و خلوص خود، به نیت ادا کردن تکلیف و تبعیت از اوامر خدا، به شوق دستیابی به رحمت الهی یا از روی عشق به خدا و محبوب خود، جان و مالشان را آن گونه که مورد رضای خداست، تقدیم می‌کنند؛ پس در تعریف ایثار، به جای «ترجیح دادن دیگران بر خود»، بهتر است بگوییم: «ترجیح دادن اراده و خواست خدا بر خواسته و هوای نفس خود، ترجیح دادن خشنودی خدا بر لذت حاصل از اموال خویش، و ترجیح دادن حیات طیبه و نعمت دائم و درجات عظیم اخروی بر زندگی کوتاه دنیوی

۱. رک: طباطبایی، ۱۳۷۴، ج. ۱، ص. ۵۶۱-۵۶۳؛ ج. ۱۱، ص. ۴۸۴؛ ج. ۱۸، ص. ۳۸۸.

۲. قرآن کریم، اسراء، ۷.

خود»؛ بنابراین، رفتار ایتارگرانه عبارت از بخشش مال موردنیاز خود به دیگر مؤمنان نیازمند یا فداکردن جان خویش برای نجات‌دادن جان دیگر مؤمنان با نیت الهی برای دستیابی به کمال برتر است.

براساس یافته‌های پژوهش، خداوند متعال در قرآن کریم، مسلمانان و مؤمنان را به رفتار ایتارگرانه ترغیب می‌کند و به آنان وعدهٔ پاداش می‌دهد^۱، حتی در موارد مربوط به حفظ و نجات جامعهٔ اسلامی و نجات جان مؤمنان، صریحاً به جهاد و ایتار فرمان می‌دهد^۲ و کسانی را که از ایتار و جهاد می‌گریزند، سرزنش می‌کند^۳؛ چنان‌که گاه این سرزنش، لحن تهدیدکننده می‌یابد^۴. مسلماً تربیت انسان‌ها برای انجام رفتار ایتارگرانه باید در تربیت اسلامی، جایگاه مهم‌تری داشته باشد. امید است به‌دنبال روشن شدن مبای‌ی این رفتار، در گام‌های بعدی بتوان به طراحی دقیق‌تر برنامه‌های تربیتی ناظر بر ایتار مبادرت کرد.

منابع

قرآن کریم

آقامحمدی، جواد (۱۳۹۸). واکاوی مؤلفه‌های ایتار اجتماعی در آموزه‌های قرآنی و تعیین جایگاه آن‌ها در اسناد تحولی آموزش و پرورش ایران. *پژوهشنامهٔ فرهنگ و رسانه (نامهٔ فرهنگ و ارتباطات)*، ۳(۲)، ۴۵-۷۶.

ابن منظور، محمد بن مکرم (۱۴۱۶ق). *لسان العرب*. بیروت: دار احیاء التراث العربی.
بهرامی، محمد (۱۳۹۵). *تحلیل فرایند فداکاری حداکثری در انقلاب اسلامی و دفاع مقدس*. (پایان‌نامهٔ کارشناسی ارشد). دانشگاه معارف اسلامی، قم، ایران.
تمیمی آمدی، عبدالواحد بن محمد (۱۳۸۳). *غرر الحکم و درر الکلم* (جلد ۱). قم: دارالحديث.

۱. «إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنْ لَهُمُ الْجَنَّةَ... وَذَٰلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ» (قرآن کریم، توبه، ۱۱۱).
۲. «وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يَقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ» (قرآن کریم، بقره، ۱۹۰).
۳. «يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا لَكُمْ إِذَا قِيلَ لَكُمْ اتَّقُوا اللَّهَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ أَتَأْخُذْتُمُ إِلَى الْأَرْضِ أَرْضَيْتُمْ بِالْحَيَاةِ الدُّنْيَا مِنَ الْآخِرَةِ فَمَا مَتَاعُ الْحَيَاةِ الدُّنْيَا فِي الْآخِرَةِ إِلَّا قَلِيلٌ» (قرآن کریم، توبه، ۳۸).
۴. «فَرِحَ الْمُخَلَّفُونَ بِمَقْعَدِهِمْ خِلَافَ رَسُولِ اللَّهِ وَكَرِهُوا أَنْ يُجَاهِدُوا بِأَمْوَالِهِمْ وَأَنْفُسِهِمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ» (قرآن کریم، توبه، ۸۱).

- تهرانی، مجتبی (۱۳۸۹). *اخلاق الهی* (جلد ۲۶). تهران: پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی.
- تهرانی، مجتبی (۱۴۰۰). *سخاوت و ایثار*. تهران: مؤسسه فرهنگی - پژوهشی مصابیح الهدی.
- جوادی آملی، عبدالله (۱۳۸۷). *تفسیر انسان به انسان*. قم: نشر اسراء.
- چلبی، مسعود (۱۳۷۵). *جامعه‌شناسی نظم: تحلیل و تشریح نظم نظری اجتماعی*. تهران: نشر نی.
- حبیب‌زادگان، زهرا (۱۳۹۶). *مبانی فلسفی ایثار و دلالت‌های تربیتی آن از منظر اسلام*. (پایان‌نامه کارشناسی ارشد). دانشگاه الزهراء، تهران، ایران.
- حسینی قره‌تپه، فاطمه (۱۴۰۰). *بررسی معناشناسی واژه «ایثار» در نهج البلاغه بر مبنای نظریه معناشناسی ساخت‌گرا*. (پایان‌نامه کارشناسی ارشد). دانشگاه محقق اردبیلی، اردبیل، ایران.
- خبازیان قراملکی، جواد؛ و شجاعی، محمدصادق (۱۳۹۷). *تحلیل روان‌شناختی ایثار در منابع اسلامی*. *اسلام و پژوهش‌های روان‌شناختی*، ۱۴(۲)، ۷-۱۹.
- خرم‌شاهی، بهاء‌الدین (۱۳۷۷). *دانشنامه قرآن و قرآن‌پژوهی* (جلد ۱). تهران: دوستان ناهید.
- خسروی، رقیه (۱۳۹۱). *مفهوم و مراتب عدل از دیدگاه علامه طباطبائی*. (پایان‌نامه کارشناسی ارشد). دانشگاه تبریز، تبریز، ایران.
- خوانساری، محمدامین (۱۴۰۳). *دلایل هنجارین ایثار و از خودگذشتگی در اخلاق و حیانی*. *فصلنامه اخلاق و حیانی*، ۲(۳۳)، ۷۷-۹۷.
- راغب اصفهانی، حسین بن احمد (۱۴۱۲ق). *المفردات فی غریب القرآن*. دمشق: دار العلم.
- رفیعی، علی (۱۳۹۴). *معناشناسی واژگان اخلاقی در قرآن کریم (ایثار، اخلاص، استغفار، انابه، برّ، رحمت، سلام، شکر)*. (رساله دکتری). دانشگاه فردوسی مشهد، خراسان رضوی، ایران.
- روانستان، علی محمد (۱۳۸۶). *فرهنگ ایثار و شهادت در نهج البلاغه و تأثیر آن بر مثنوی معنوی*. (پایان‌نامه کارشناسی ارشد). دانشگاه شیراز، فارس، ایران.
- سلیمانی، عبدالرحیم (۱۴۰۲). *چرایی ایثار اخلاقی در متون مقدس ادیان ابراهیمی*. *فصلنامه علمی - پژوهشی اخلاق‌پژوهی*، ۶(۱)، ۵-۳۰.
- طباطبائی، سید محمدحسین (۱۳۶۴). *اصول فلسفه و روش رئالیسم* (جلد ۲). تهران: صدرا.

- طباطبایی، سید محمدحسین (۱۳۷۴). تفسیر المیزان (سید محمدباقر موسوی همدانی، مترجم). قم: دفتر انتشارات اسلامی.
- طباطبایی، سید محمدحسین (۱۳۸۸). بررسی‌های اسلامی (سید هادی خسروشاهی، به‌کوشش). قم: بوستان کتاب.
- طباطبایی، سید محمدحسین (۱۳۸۹). نهائیه الحکمۀ (علی شیروانی، مترجم و شارح). قم: بوستان کتاب.
- عباسی، زینب؛ و جوادی، محسن (۱۳۹۶). همدلی به‌مثابه دلیلی برای دگرخواهی و نسبت آن با اخلاق ازدیدگاه دنیل بتسون. فصلنامه علمی- پژوهشی اخلاق پژوهی، ۱(۳)، ۲۸-۵۰.
- عزیزی، بیتا (۱۳۹۳). شناسایی و تحلیل مفهوم ایتار در آیات و روایات، و بررسی آثار تربیتی آن. (پایان‌نامه کارشناسی ارشد). دانشگاه شاهد، تهران، ایران.
- علیزاده، فرزانه؛ حسینی میرصفی، معصومه السادات؛ و شیرازی، محمدرضا (۱۴۰۰). مروری بر چیستی مفهوم ایتار ازمنظر قرآن و چگونگی آموزش آن با تأکید بر اهداف و محتوای آموزشی. فصلنامه پژوهش‌های برنامه‌ریزی آموزشی درسی، ۱۱(۲)، ۱۴۷-۱۶۰.
- علیزاده، مهدی (۱۳۸۹). اخلاق اسلامی. قم: دفتر نشر معارف.
- عمید، حسن (۱۳۸۹). فرهنگ فارسی عمید. تهران: راه رشد.
- فلسفی، محمدتقی (۱۳۸۷). اخلاق ازمنظر همزیستی و ارزش‌های انسانی. تهران: نشر فرهنگ اسلامی.
- قانع، احمدعلی؛ و عصاره‌نژاد دزفولی، سینا (۱۳۹۶). دلالت‌های نظریۀ «فطرت» در نظام تربیتی اسلام. علوم تربیتی ازدیدگاه اسلام، ۵(۹)، ۳۷-۶۴.
- کلینی، محمد بن یعقوب (۱۳۶۲). الکافی. تهران: کتاب‌فروشی اسلامیة.
- مصباح یزدی، محمدتقی (۱۳۸۴). به‌سوی خودسازی. قم: مؤسسه آموزشی و پژوهشی امام خمینی (ره).
- مصباح یزدی، محمدتقی (۱۳۹۴). اخلاق در قرآن. قم: مؤسسه آموزشی و پژوهشی امام خمینی (ره).

- مطهری، مرتضی (۱۳۵۸). بیست گفتار. تهران: صدرا.
- مطهری، مرتضی (۱۳۸۰). تعلیم و تربیت در اسلام. قم: صدرا.
- مطهری، مرتضی (۱۳۸۶). مجموعه آثار. تهران: صدرا.
- نراقی، احمد بن محمد مهدی (۱۳۷۸). معراج السعاده. قم: هجرت.
- واعظی، احمد (۱۳۸۱). میزان و پرسش های نو: مرزبان وحی و خرد (یادنامه علامه سید محمدحسین طباطبایی). قم: بوستان کتاب.
- وجدانی، فاطمه (۱۳۹۱). تحلیل مبانی فلسفی تربیت اخلاقی از منظر علامه طباطبایی (ره) و ارائه الگویی نظری جهت کاهش شکاف میان معرفت و عمل اخلاقی. (رساله دکتری).
- دانشگاه تربیت مدرس، تهران، ایران.
- وجدانی، فاطمه؛ ایمانی، محسن؛ اکبریان، رضا؛ و صادق زاده قمصری، علیرضا (۱۳۹۱). پایه های فطری اخلاق در نظریه علامه طباطبایی (ره) و اصول تربیتی مبتنی بر آن. فصلنامه پژوهش در زمینه تعلیم و تربیت اسلامی، ۲۰(۱۵)، ۹-۲۷.